

Absoluuttisen aloittelijan arvioita

VAROITUS! kirjoitettu kieli poskessa ja erittäin asiantuntemattomasti → tosikko, mene pois!!

Teksti ja kuvat: Monna Alatalo

Välineet ennen osaamista – se on mottoni kaikissa harrasteissani, ja niitä on ollut. Baletista laskettelun kautta jalkapalloon. Ja jos heti nyt naurattaa, niin totean, ettei sitä kuka tahansa mirri pääse Kalottimaajoukkueeseen, jonka mukana kävimme ottamassa norskeilta ja ruottalaisilta turpaan aina Lofoteilla asti... No, siitä on jo sen sata vuotta, ja sittemmin olenkin vaihtanut välineet nelijalkaisiin. Itsepäinen ja hankala luonne kun olen, niin aina on pitänyt alkaa vaikeimman kautta. Harvempi suosittelee ensimmäiseksi noutajaksi chesapekelahdennoutajaa. Sellaisen sitten otin.

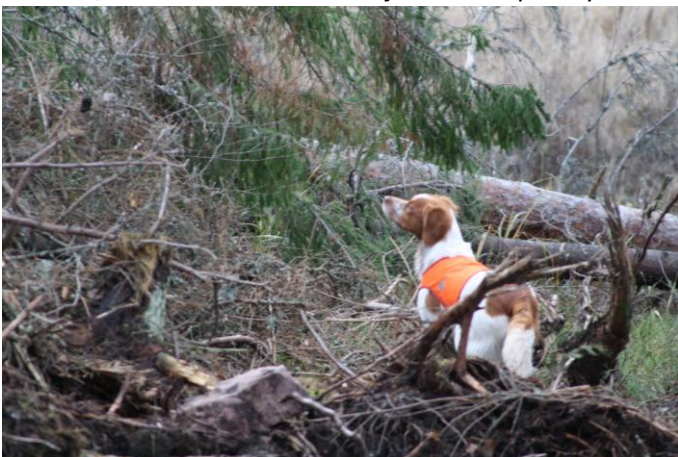

No nyt *ehkä* kokemuksista viisastuneena olen jotain oppinutkin ja labradorilla on pääsylippu ensi vuodeksi avoimeen luokkaan. Eli juuri kun asiat alkavat olla tasapainossa, olen päättänyt jälleen keinuttaa laivaa ja ottaa seisojan. Ja uskokaan huviksenne, varoitettu on! Eikä pelkästään koirista...

Henkilökohtaisesti kammoan näyttelyitä, vaikka olenkin kaikki koirani käynyt arvioituttamassa – sen chessin aina muotovalioksi asti, mutta en vain ymmärrä sitä logiikkaa, että tänään koira on erinomainen, mutta jo huomenna siltä puuttuukin sitä, tätä ja tuota. Ja käyttölinjaisilta noutajilta jotain puuttuu aina. Onkin ollut mielenkiintoista havaita, että seisojapiireissä näyttelyillä tuntuu olevan aika tavalla merkitystä – joudun ehkä tekemään työtä asennevammani korjaamiseksi? Paha rasti..

Mutta se käyttöpuoli!

Saadakseni jotain tolkkua asiaan olenkin ollut seuraamassa paria tapahtumaa tällä kaudella, joista tässä nyt avaudun. Riistakoira oli melkeinpä veret seisauttava kokemus. Se tekemisen meininki, ja jopa kokeneiden ohjaajien jännitys! Olin myös kovasti otettu kaikkien halusta jakaa tietoa aloittelijalle, aina päätuomaria myöten. Sitä lisää ja eikun Kärkölään. Siellä startissa oli yksi VOI-luokan ja yksi NUO-luokan koira, loput avointa luokkaa. Kärkölässä riistaa oli runsaasti, riistatyö toisensa perään. Olin yllätynyt siitä, ettei nouto ollutkaan *niin* tärkeää – jos riistatyöstä ei tullut noutoa, se suoritettiin kokeen jälkeen helpolla ykkösmarkkeerauksella kylmällä riistalla. Olisin voinut kuvitella, että

työ riistalaukauksen jälkeen olisi myös olennainen osa suoritusta. No, en varmaan vielä ymmärrä koko kuvaa?! Noutajapuolella kun on tottunut, että paukkunouto ja huono riistankäsittely ovat luokasta riippuen koko tuloksen nollaavia virheitä, pudottelut ja vähemmän suoraviivaiset palautukset nekin moitittavia.

Rotukirjoa edustivat bretoni, isomünsteriläinen, korthalsingriffoni ja karkeakarvainen saksanseisoja. Niillä oli kaikilla oma työskentelytyylinsä, yllätyksekseni bretonien vauhti oli varsin näyttävää!

Sanovat, että seisojakansa on kiihkeää ja fanaattista, eikä niitten kanssa meinaa tulla toimeen. No, liekö minussa samaa vikaa – tai sitten puhuvat paskaa – olen joka tapauksessa päässyt ”piireihin”, ja kokeilemaan seisojameininkiä myös metsällä. Ja onhan ne aika koneita, ne koirat! Mitä enemmän niitä näen, sekä hyvässä että pahassa, ja niistä jälkimmäisistä ei ihan luokattomia ole edes vastaan tullut, sitä enemmän asiasta nyt kiinnostun. Liikunkohan nyt liian hyvissä piireissä?? Missä on kaikki onnettomat seisijat?!

Seisojarodun joutuu valitsemaan 23 erilaisesta

Opettajan hommissa tämä loputon valinnaisuuden ihannoiminen ja yksilöllistäminen ja räätälöinti on koko lailla tullut nähtyä, ja se on kuulkaa ihan hanurista! Pakko on mitä mainioin motivaattori ja porkkana, olemme vain tässä minä-minä –kulttuurin lumoissa unohtaneet, että se ”joku muu” on kuollut, eikä mikään tule ihan ilmaiseksi kenellekään. On siis pakko.

Tätä taustaa vasten lähtökohta rodunvalinnalle voisi olla aika haastava. No, pienrodut raakasin heti kättelyssä pois, kammoan pieniä kuppikuntia, pelkään tittelivimmaisista kasvattajia ja totuus kai on sekin, että jos pienrodut olisivat kerrassaan erinomaisia suomalaiseseen metsästysharrastamiseen, ne eivät enää olisi pienrotuja..? Vielä vuosi sitten olin ihan täysillä jo varaamassa weimarinpentua Saksasta. No, niitpä ei kokeissa näkynyt, ja sitten isona tekijänä, vahtiviettininen koira ei ole enää mun juttu. Siispä valinta on tehtävä lyhyt- ja karkeakarvaisen välillä. Itse asiassa jo päätin, että ei mitään nyppimisiä – minun trimmausahkeruus tiedetään. Mutta toisaalta, ei minusta ole koiraakaan pukemaakaan. Ja sitten ne muutamat fantastiset parralliset yksilöt - ja niiden fanaattiset puolestapuhujat

(kerhotoveri Penttiselle tästä iso käsi tai nyrkki, miten vaan☺). Kuulemma hyväturkkista karkkaria ei tartte nyppiä ja ne on sitten vielä fiksumpia, kuin lyhytkarvaiset?! Mene ja tiedä, jos vielä onnistun valitsemaan kasvattajan, joka a) tohtii mulle seisojanpennun ylipäättään myydä b) luulee jaksavansa huumorilla tätä mun touhua kattella ja c) siltikään ei myy mulle pentueen ruminta koiraakaan, niin asia on selvä. Olin aluksi ajatellut, että voin mielelläni ottaa sen pentueen rumimman uroksen. Vaan kun olen oppinut, että nuorten luokkaa pidemmälle ei ole asiaakaan, jos koiraakaan ei ole palkittu näyttelyssä. Eli jos vaikka sen

kolmanneksi komeimman sitten?!

Joulu saa, minä en

Alun perin seisojan piti purjehtia talouteeni jo tänä vuonna 2011. Nykyhallitus opetus- ja kulttuuriministeriön suulla on kuitenkin eri mieltä. Ammattikorkeakoulusektorille esitetyt aloituspaikkaleikkaukset saattavat hyvinkin leikata minunkin työpaikkani. Siispä on otettava kylmä harkinta käteen ja katsottava nyt rauhassa vuodenvaihteen yli, aloitettava opinnot itsekin ja sitten kevään korvalla lienemme viisaampia. Tai sitten emme, ja pentuvaraus on lähtenyt johonkin suuntaan. Joulu 2011 kuitenkin tulee ilman pentuhässäkkää, tosin ajokoiran retale ja labradori pitävät huolta, ettei huushollissa nykyiselläkään Avotakan toimittajia pörrää.

Onneksi nämä uudet piirit ovat tarjonneet lisääntyvässä määrin metsästysmahdollisuuksia myös nykyisille koirilleni, jotka ovat toivottavasti molemmat vielä uransa alkutaipaleilla. Ratsastin aikaisemmin paljon, mutta nyt näyttää siltä, että nämä kotvasen pienemmät nelijalkaiset ja luonnossa liikkuminen ovat ottaneet ylivallan. Siis kysymykseen, miten aika riittää on aika yksinkertainen vastaus. Miten se ei riittäisi, minusta kun on selvästikin tullut aavistuksen erikoitunut vanhapiika, joka yleisesti ottaen viihtyy paremmin koiriensä kuin ihmisten kanssa, ja joka siis ei harrasta mitään muuta ☺?!